

Živimo u Palombari Sabini....

Duilio i Enza Frullani, suradnici Opusa Dei, žive u malom selu u okolici Rima i »otkrili su« poseban način kako se staviti u službu drugih.

23.09.2009.

Zovem se Enza Trotta i radim u telefonskoj centrali; moj muž se zove Duilio Frullani, a po zanimanju je geodet. Živimo u Palombari Sabini, nedaleko od Rima, na selu, usprkos svim nepogodnostima što to donosi; no zbog toga smo i stalno u pokretu

te imamo tako priliku posvetiti naš svakodnevni život. Oboje smo suradnici Djela, i ovim putem željeli bi govoriti ne o nama, već posvjedočiti kako se naš život obogatio nakon što smo počeli provoditi u praksu učenja koja nam dolaze od Djela. Na početku naše priče postoji iskustvo trpljenja i patnje: prerani gubitak našeg sina, jedinog sina; ipak s vremenom smo otkrili da nam je upravo to iskustvo otkrilo radost djece Božje. Prvo susret sa knjigama Sv. Josemaría i nakon toga sa ljudima koji su nam pomogli u našoj formaciji.

Sv. Josemaría je uvijek govorio da Opus Dei želi »služiti Crkvi na način na koji Crkva želi biti služena«. S obzirom da pripadamo župi Svete Marije iz Loreta u Guidoniji bilo je prirodno da se stavimo u službu našega župnika, oca Andrea Stefaniya, koji nam je toliko drag, u svemu što je bilo potrebno, dakako u

skladu s našim radnim obvezama. Više od dvije godine pratili smo župnika svakog prvog petka u mjesecu prilikom obilaka bolesnika.

Bilo je to predivno iskustvo, a sada, s obzirom na sve brojnije pastoralne obaveze našeg župnika, to obavljamo i sami. Moj muž je dobio dopuštenje da dijeli Pričest, tako da svaki prvi petak krećemo, uzbuđeni jer nosimo Gospodina sa sobom (pročitali smo da je i Sv. Josemaría bio uzbuđen u tim trenucima...); župnik je vrlo radostan zbog naše raspoloživosti i prijateljstva prema bolesnicima. Neki od njih su već pred Božjim licem, i činjenica da smo s njima molili na ovoj zemlji nam daje sigurnost da nam oni pomažu s Neba.

Mnogo nas tješi i ohrabruje kada vidimo stare parove kako su tako složni i radosni iako bolesni. Svi oni, kada znaju da dolazimo, pripremaju se i na naš dolazak, a napose na

primanje Euharistijskog Isusa.
Oblače najljepšu odjeću i brižljivo
spremaju stol sa slikom Gospe i
upaljenom svijećom.

Gospođa Ottavia, koja je već u
odmakloj dobi preminula prije par
mjeseci, svaki put kad bi nas
ugledala počela bi plakati. Razum joj
je već godina bio pomušen, malo je
pričala i skoro nikad glasno. Ali
jednom prilikom kad nas je ugledala
počela se glasati riječima ili bolje
rečeno zvukovima nama
nerazumljivim; tada nam je župnik –
koji je u toj prilici bio s nama –
objasnio da je ona recitirala Oče naš
na latinskom. Kako je veliko bilo
naše uzbuđenje!

Muž i ja puno molimo skupa za
mnoge nakane, a napose za Djelo.

Imamo puno rodbine (s moje strane),
a posebno nekoliko nećaka s kojima
smo sagradili prijateljski odnos pun

povjerenja, a koji se temelji na jasnoj katehezi i trajnoj raspoloživosti.

Možemo završiti naše svjedočanstvo samo jednom riječju. Hvala.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/zivimo-u-palombari-sabini/](https://opusdei.org/hr-hr/article/zivimo-u-palombari-sabini/)
(22.03.2026.)